

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **A. A.**, státní příslušnice N. f. r.,
pobytem Z. p. z. u. B. J., B. p. B.
zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 23. 1. 2018 žalovanému, která byla spolu s vyjádřením a správním spisem doručena zdejšímu soudu dne 30. 1. 2018, se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v Z. p. z. u. B. J. do 15. 4. 2018.
2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 3 zákona o azylu.
3. Žalobkyně zejména namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se žalovaný vůbec nevypořádal se zranitelným postavením žalobkyně. Uvedla, že cestu do L. zařídila žena z N., která jí přislíbila

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

práci v Evropě. Uvedená žena platila i převaděčům peníze za uvedenou cestu. Následně se žalobkyně sama a bez pomoci z L. dostala do I., kde ji po jistém čase našel muž, který o ní již věděl. Muž ji nutil k poskytování sexuálních služeb, protože má dluh vůči ženě, která ji cestu do L. zaplatila. Uvedený muž zdůraznil, že žalobkyně již přislíbila, že bude pracovat. Žalobkyně však vůbec netušila, že se jedná o poskytování sexuálních služeb. Následně byla nucena pod přímým dohledem a nátlakem tohoto muže vydělávat na splácení dluhu poskytováním sexuálních služeb (přibližně 1 rok a 3 měsíce). Byla podrobena fyzickému a psychickému násilí ze strany muže, který ji měl v I. na starosti, dokud za pomoci jiného muže neutekla. Žalobkyně dodala, že sice v protokolu o podání vysvětlení uvedla, že z vlasti vycestovala sama automobilem a neuvedla, že byla podrobena fyzickému a psychickému násilí v I., ale tato skutečnost jí nemůže být na přítěž vzhledem k citlivé povaze uváděných informací. Podle žalobkyně měl žalovaný na základě praxe (obecně známého faktu, že ženy z N. bývají obětí obchodování s lidmi) a indicií, že se může jednat o zranitelnou osobu, věnovat zhodnocení skutkovému stavu podrobněji. Žalobkyně namítá, že v napadeném rozhodnutí, ani v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí, žalovaný vůbec neprovedl pečlivé a individuální posouzení jejího zranitelného postavení, ačkoliv měl zkoumat, zda se nejedná o zranitelnou osobu. Namísto toho žalovaný v jediném odstavci konstatoval, že v jejím případě na základě její výpovědi v rámci řízení o správním vyhoštění, řízení o zajištění a řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze dovodit, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

4. Podle žalobkyně z ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že zákon o azylu klade důraz na ochranu zranitelných osob a stanovuje konkrétní podmínky, za kterých lze zranitelnou osobu zajistit. Základním předpokladem pro správný postup podle tohoto ustanovení je tedy náležité zjištění skutkového stavu a ověření, zda je žadatel o mezinárodní ochranu zranitelnou osobou, či nikoli. Je proto povinností žalovaného (viz § 3 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu) zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný se proto nemůže omezit pouze na skutečnosti uvedené žadatelem v žádosti o mezinárodní ochranu anebo v předchozích správních řízeních (např. v řízení o správním vyhoštění). Žalovaný tedy měl dle žalobkyně aktivně zkoumat, zda žalobkyně není obětí obchodování s lidmi či osobou, která byla podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Ostatně je podle žalobkyně obecně známo, že ženy původem z N. patří mezi skupiny, které bývají obětmi obchodování s lidmi a sexuálního zneužívání (viz např. Zpráva o stavu obchodování s lidmi v České republice za rok 2016 je dostupná na <http://www.mvcr.cz/clanek/obchod-s-lidmi-dokumenty-924305.aspx>). Žalobkyně rovněž poukázala na zprávu *Transnational Trafficking and the Rule of Law in west Africa: A Threat Assessment* vydanou UNODC (United Nations Office on Drugs and Crime) v červenci 2009. Zpráva se věnuje mimo jiné obchodu s lidmi a uvádí „Ženy z etnické skupiny Edo z Benin City v N. (hovorově označované jako „Binis“) začaly v 80 letech (I.) a 90 letech (H.) migrovat do Evropy hledat práci a našli trh pro sexuální služby. Začaly nabírat další ženy z jejich regionu, zaplatily jim cestu a vytvořily systém dlužního otroctví, který se vyvinul v obchod s lidmi. Zdá se, že tento obchod zůstal pod kontrolou obchodníků z kmene Edo, a Nigerijci zůstávají převládajícím africkým

národem v rámci prostituce v Evropě. Podle zprávy INTERPOLu z roku 2000, 90 % prostitutek obchodovaných do Evropy bylo z Benin City a jeho okolí. Obdobně italská data týkající se repatriací ukazují, že nejčastěji byly do Itálie obchodovány oběti z etnika Edo.“. Ve zprávě se dále uvádí: „Etnické sítě jsou často základem organizovaného zločinu a jsou důležité zejména v případě obchodu s lidmi, kde otázka důvěry a donucení je klíčová. Několik studií zdůrazňuje ojedinělý aspekt západoafrického obchodu s lidmi: používání tradičních náboženských rituálů a kouzel k zabezpečení poslušnosti obětí. Woodoo v podstatě nahrazuje násilí a výhrůžky jako prostředky kontroly. Západoafrický obchod s lidmi je zakořeněn v dlužním otroctví. „Obchodník“ nabídne oběti půjčku např. 40.000 – 55.000 USD, která pokryje její nelegální cestu a vytvoří smlouvu, podle níž má být částka vrácena v určitém časovém období. Oběti jsou během cesty doprovázeny většinou mužským doprovodem. V cíli jsou předány místní větví stejné organizace („náboráři“ a vykořisťovatelé jsou často z jedné rodiny). Oběti jsou nuceny k prostituci, dokud dluh není splacen. Dluh může být zvyšován např. přehnanými poplatky za doplňující služby nebo pokutami za nevhodné chování. Když je dluh splacen, oběť může jít. Splacení dluhu může trvat dva až tři roky. Obchodované ženy tak nebyvají obětmi únosů, ale jsou zadluženými dělníky a jejich dluh je základem pro vykořisťování.“. Citovaná zpráva UNODC potvrzuje rozšíření obchodu s lidmi v oblasti, odkud žadatelka pochází, a potvrzuje existenci organizované sítě obchodníků s lidmi přímo v Benin City. Žalovaný se však přes skutečnost, že mu jsou známy zprávy o zneužívání nigerijských žen v I., s touto skutečností vůbec nevypořádal a pouze konstatoval, že v případě výše jmenované se nejedná o zranitelnou osobu.

5. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu i v souvislosti s využitím mírnějších opatření. Žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a věnoval se vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, ale nijak se nezabýval využitím alternativ k zajištění tak, jak to zákon ukládá. Přitom dle žalobkyně všechny okolnosti svědčí ve prospěch závěru, že žalobkyně bude v budoucnu se správními orgány spolupracovat. Žalovaný se tak dle žalobkyně omezil na velice stručné konstatování, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Žalobkyně závěrem namítla, že nedostatečně je odůvodněna také délka trvání jejího zajištění. Podle jejího mínění se žalovaný zabýval nikoliv přiměřenou, ale jeho maximální délkou. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je nezbytné žadatele o azyl držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění na 110 dnů tak není z pohledu žalobkyně přiměřená a budí dojem účelovosti. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. X, v němž soud uvedl: „[v]ymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.“. Podle žalobkyně žalovaný nepromítl individuální okolnosti případu žalobkyně do odůvodnění délky zajištění a pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. I z tohoto důvodu by dle žalobkyně mělo být napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K žalobním námitkám vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Plzeň“) ze dne 21. 12. 2017, č. j. X, zajištěna podle ustanovení § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců B. – J. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jejího zajištění byla skutečnost, že byla dne 18. 12. 2017 kontrolována v mezinárodní autobusové lince směřující na území Spolkové republiky Německo. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad totožnosti. Při podrobnější prohlídce prostoru sedadla v autobuse, kde žalobkyně seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Vzhledem k tomu, že nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území S. r. N., byla dne 19. 12. 2017 předána v rámci Readmisní dohody ze S. r. N. do Č. r. hlídce OPKPE Plzeň. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně není oprávněna k pobytu ani na území České republiky a dne 21. 12. 2017 s ní bylo zahájeno správní řízení ve věci opuštění území České republiky. Rozhodnutí o zajištění odůvodnila Policie ČR tím, že žalobkyně svým jednáním porušovala právní předpisy České republiky i Evropské unie, když svévolně a vědomě neoprávněně pobývala na území České republiky bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu ode dne 19. 12. 2017, z čehož je patrná neúcta žalobkyně k právnímu systému České republiky a OPKPE Plzeň tedy dospěl k závěru, že v jejím případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území České republiky a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Dne 26. 12. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že potřebuje mezinárodní ochranu, a proto o ni žádá. Na základě těchto zjištění žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
9. Žalovaný připomněl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu „[v] případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“ (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. X), přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. X, je případná účelovost podané žádosti speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
10. K námitce týkající se nedostatečného zvážení alternativ k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí na straně 4, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě

jmenované účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobkyně podle žalovaného svědčí nejen její naprosté nerespektování právního řádu i povinností, které jí byly uloženy, ale také její zcela účelové jednání.

11. K námitce týkající stanovené doby zajištění na 110 dní, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobkyně, které dle žalovaného svědčí pro závěr, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění, neexistence významných vazeb na území České republiky. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný trvá na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v Zařízení pro zajištění cizinců neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.
12. K námitce nedostatečného posouzení zranitelnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo jakkoliv prokázáno, ani žalobkyně neuvedla skutečnosti, na základě kterých by mohla být považována za osobu zranitelnou, se kterou by takto mělo být dále zacházeno. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný považuje danou námitku za nedůvodnou.
13. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

14. Podle rozhodnutí OPKPE Plzeň ze dne 21. 12. 2017, č. j. X, žalobkyně byla dne 18. 12. 2017 kontrolována v mezinárodní autobusové lince společnosti DB AG Praha – M. na území S. r. N.. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad, ale při prohlídce místa, kde seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Žalobkyně při podání vysvětlení dne 20. 12. 2017 uvedla, že se jmenuje G. S. M., nar. X, státní příslušnost N., bytem B., ulice A.. Vystupovala také jako G. M., nar. X, státní příslušnost N.. V průběhu sepisování protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že se skutečně jmenuje A. A. nar. X, státní příslušnost N., bytem B., ulice A.. Z N. vycestovala v dubnu 2016 sama autem do T., kde pobývala přibližně 7 měsíců. Následně odcestovala lodí do I.. Asi po týdenním pobytu ve městě T. odjela do N. a v červnu 2017 odcestovala do města L. T. C.. Zavolala svému příteli (J. O.) z N., o němž věděla, že je v I., aby se k ní připojil. Spolu s ním dne 17. 12. 2017 ve 13:00 odcestovali z Ř. autobusem do N., kde chtěli požádat o pomoc, protože žalobkyně nemá ráda I.. Cestu jim pomohl zařídit nějaký černoš, který žalobkyni opatřil jízdenku a falešný doklad, který si žalobkyně opatřila proto, že chtěla cestovat. Autobusem přijeli do Prahy na F., odkud odjížděli dne 18. 12. 2017 ve 13:50 do N. (M.).
15. Podle protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, který je mylně datován 28. 9. 2017 (pozn. soudu-zřejmě má být uvedeno 28. 12. 2017, neboť žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu 26. 12. 2017), se žalobkyně jmenuje A. A., nar. X v B. C. v N., cestovní doklad nemá, je křesťanka a dorozumí se anglicky a jazykem Edo. Z N. měla vycestovat do L. dne 20. 4. 2016 a odtud člunem do I.. Z moře ji zachránila loď italské pobřežní stráže, ale přesné místo si žalobkyně

nepamatuje (asi město T.). Po týdnu žalobkyně odjela do N., kde byla pět měsíců a dalších pět v městě L.. O azyl v I. nežádala, ale měla právníka, který pro ni nějaké dokumenty vyřizoval. Z I. cestovala autobusem do N- přes Č. r., na jejíž území vstoupila dne 18. 12. 2017. K dotazu za své zdraví uvedla, že je v pořádku. Svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnila tím, že ji potřebuje.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
17. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
18. Soud předně k rozsáhlé argumentaci žalobkyně, že je zranitelnou osobou, neboť byla nucena k poskytování sexuálních služeb, což měl žalovaný i bez jejího tvrzení náležitě prověřit, konstatuje, že příběh žalobkyně o jejím odjezdu z vlasti a sexuálním otroctví v I. podaný v žalobě neodpovídá tomu, co žalobkyně uvedla v řízení vedeném OPKPE Plzeň. Žalovaný, který v napadeném rozhodnutí vycházel ze zjištění OPKPE Plzeň, tak neměl žádný důvod se domnívat, že žalobkyně je zranitelnou osobou. Argumentace žalobkyně, že měl tuto skutečnost prověřit již na základě toho, že je státní příslušnicí N. a pochází z města B. C., neobstojí. Soud jednak konstatuje, že žalovaný se při osobním pohovoru žalobkyně tázal na průběh její cesty z vlasti na území Č. r., zdravotní stav a důvody žádosti o mezinárodní ochranu, takže se žalovaný pokusil prověřit okolnosti případu žalobkyně a ta měla možnost v provedeném pohovoru uvést všechny skutečnosti, které pokládala za potřebné. Žalobkyně však nenaznačila žádné potíže a pouze potvrdila dosavadní zjištění OPKPE Plzeň. V takovém případě žalovaný správně vycházel z dosavadních skutkových zjištění OPKPE Plzeň, potvrzených výpovědí žalobkyně při osobním pohovoru, a proto žalovanému nelze vytýkat nedostatečné zjištění konkrétních okolností případu, když žalobkyně neuvedla žádné důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu a okolnosti o průběhu cesty do Č. změnila teprve v žalobě.
19. Krom výše uvedeného soud dále dodává, že ze Zprávy o stavu obchodování s lidmi v Č. r. za rok 2016, dostupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/obchod-s-lidmi-dokumenty-924305.aspx>) neplyne, že by ženy pocházející z N. byly častými subjekty obchodu s lidmi, neboť z hlediska národnostního složení zpráva zmiňuje především východoevropské státy (zejména R. a U.), a proto ani na základě této zprávy neměl žalovaný důvod se domnívat, že by žalobkyně mohla být subjektem obchodu s lidmi. Žalobkyní rozsáhle citovanou zprávu *Transnational Trafficking and the Rule of Law in*

west Africa: A Threat Assessment vydanou UNODC (United Nations Office on Drugs and Crime) v červenci 2009 soud nepovažuje za dostatečně aktuální pro posouzení této věci.

20. Ke zprávě společnosti LA STRADA o. p. s. ze dne 1. 2. 2018, která soudu došla po té, co obdržel žalobu se správním spisem, ve které tato společnost uvádí: „Na základě podnětu od právničky Mgr. Beaty Matheové z Organizace pro pomoc uprchlíkům navštívili terénní pracovníci z organizace La Strada ČR o. p. s. dne 31. 1. 2018 klientku A. A. v z. p. zajištění c. B. p. B.. Sociální pracovníci organizace La Strada ČR o. p. s. identifikovali paní A. na základě rozhovoru jako obchodovanou osobu. Pro paní A. lze označit I. za rizikové místo, kde by mohlo dojít k obnově obchodovací situace.“, soud nepřihlédl, neboť ji považuje za nevěrohodnou. Zpráva se opírá pouze o pohovor se žalobkyní, která v průběhu celého správního řízení, kdy měla možnost objasnit všechny okolnosti svého „obchodování“, se o skutečnosti obchodování ani jednou nezmínila. Její vysvětlení tohoto chování, že tyto informace neuvedla dříve, protože se jedná o informace, které mají citlivou povahu, nemůže při posouzení žaloby obstát, protože tyto informace mají „citlivou povahu“ stejně v řízení před správními orgány jako v řízení před soudem.
21. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že žalovaný vynaložil veškeré možné úsilí, které po něm bylo možné v řízení rozumně požadovat, ke zjištění skutečného stavu a námitka žalobkyně tedy není důvodná.
22. Žalovaný tedy zcela správně na projednávání případ aplikovat ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť na základě skutkových zjištění OPKPE Plzeň správně dovodil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců teprve v souvislosti s jejím zajištěním policejními orgány za účelem opuštění území Č. r. a že byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud v této úvaze žalovaného neshledává žádné pochybení, neboť žalovaný posoudil splnění všech zákonných podmínek (podmínkou neúčinnosti zvláštních opatření se soud zabýval v souvislosti s námitkou žalobkyně, že žalovaný nevážil jejich uplatnění, níže) aplikace tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců a svou úvahu srozumitelně popsal.
23. Soud k související námitce žalobkyně, že žalovaný nevážil možnost uplatnění zvláštních opatření, konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že jeho závěr o neúčinnosti zvláštních opatření je založen na tom, že žalobkyně prokazovala svou totožnost padělaným průkazem občana I. znějícím na jméno G. M.. Mimo to žalovaný poukázal na nerespektování právního pořádku Evropské unie a účelové jednání žalobkyně, z něž dovodil, že cílem žalobkyně není získání ochrany před pronásledováním, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponuje žádným dokladem totožnosti a podle rozhodnutí OPKPE Plzeň ze dne 21. 12. 2017, č. j. X, vystupovala jako G. M., narozená X, jako G. M., narozená X a jako A. A., narozená X, není její jednání způsobilé poskytnout jakoukoliv záruku dodržování uložených povinností. Soud se proto s úvahou i závěrem žalovaného o neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření plně ztotožňuje a námitku nepovažuje za důvodnou.
24. Soud k námitce žalobkyně týkající se délky zajištění předně poznamenává, že pokud je účelem opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele

v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, je z povahy věci zřejmé, že toto zajištění musí trvat po celou dobu řízení. Tomu rovněž odpovídá vymezení důvodů ukončení zajištění podle § 46a odst. 12 zákona o azylu. Žalovaný má obecně na rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu lhůtu 6 měsíců, ale uvedl, že v případě žalobkyně lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dní. Žalobu proti rozhodnutí ministerstva lze podat ve lhůtě 15 dní od doručení rozhodnutí. Pro účely doručování žalovaný započtl dobu 5 dní, kterou lze dle zkušeností soudu považovat za téměř podhodnocenou. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že odpovídající doba zajištění činí 110 dní. Žalovaný tedy určil lhůtu na základě zákonem stanovených lhůt zcela přiměřenou, přičemž svou úvahu pečlivě odůvodnil, a námitka žalobkyně proto není důvodná.

25. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
26. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. února 2018

Olga Stránská v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.